

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petir-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v ponedeljek 17. avgusta 1885.

Cehi in Slovenci.

y. Staro pobratimstvo veže Čehe in Slovence. Da ne govorimo o starih časih, o katerih po največ pripoveduje samo tradicija, o imenitni dobi slavnega slovanskega kralja Sama, ter se držimo le zgodovinsko dokazanih dejanj, najdemo pred tisoč leti Slovence ne le v planinskih deželah in v Panoniji, temveč segajoče do Dunava. Bili so najbližji sosedi moravskih Čehov, ki so posedali vso deželo onostran reke Dunava, nezavisni in mogočni pod svojimi vladarji. In slovanska apostola sv. Ciril in Metodij oznanjevala sta Slovincem in Čehom sv. vero in Moravani brali so sv. knjigo in mašo v jeziku naših slovenskih pradedov.

Štiri sto let pozneje združil je zopet česki kralj Otokar Čehe in Slovence pod svojim žeslom, pa le za malo let.

Potem skozi stoletja ni bilo nobene zveze mej obema narodoma. Česki narod je v tem času preživel najskrajnejšo dobo svoje zgodovine in najhujši propad. Slovenci pa so živetarili v nezavednosti in sužnjosti. Francoska revolucija koncem preteklega stoletja uplivala je na vse narode. Tačas pričelo se je novo literarno gibanje pri Čehih in v bolj pohlevni meri tudi pri Slovencih. Vzbuja se je narodna zavest, pri Čehih opirajoča se na slavno zgodovino, nagljeje in krepkeje, kakor pri Slovencih, kjer je bilo tuje vse plemstvo in potujčeno vse meščanstvo in kjer se je slovenski jezik govoril le še v priprosti kmetški hiši.

Leta 1848. stopili so Čehi na politiško pozorišče in prvič čuti je bilo tudi o Slovencih. Tačas v prvem državnem zboru se je ponovila stara zveza mej Čehi in Slovenci in ostala nerazrušena do današnjega dneva. Bahov absolutizem zatiral je sicer vsako očitno pojavljanje narodnega čuta, narodne ideje pa ni mogel zatreti in ko so leta 1860. se zopet našli česki in slovenski poslanci v državnem zboru, pozdravili so se kot stari zavezniki in v skupnem delovanju skušali priboriti svojim narodom državljanske pravice in narodno ravnopravnost.

Žal, da so Čehi, izzivljani in razdraženi od Šmerlinga in njegove nemško-centralistične garde, zapustili leta 1863. državni zbor, v kateri so se stoprav po 16 letih vrnili. Pasivna politika naložila jim je take nečuvane žrtve, da jih je mogel prenašati le krepki česki narod. Slovenci so sicer Čehom na ljubo tudi leta 1872. hrbet obrnili Dunajskemu državnemu zboru, protestovali so proti direktnim volitvam, pa leta 1873., ko se je prvi direktni državni zbor sklical, so Slovenci s Poljaki in konservativci vred stopili v zbor, Čehom se pa to ni zdelo umestno.

Pred začetkom zborovanja bil je 1873. leta na Dunaji (Hotel Müller) shod cele opozicije, h kateremu so prišli zaupni možje českich poslancev: dr. Rieger, dr. Trojan, Zeithamer, dr. Brauner, grof Clam Martinic in drugi poljski, slovenski in nemško-konservativni poslanci. Od slovenskih so bili navzočni grof Hohenwart, dr. Razlag, dr. Vošnjak, M. Herman, grof Barbo. Čehi razložili so svoje stališče in dokazali, da že iz doslednosti ne morejo iti v državni zbor. Grof Hohenwart, Groholski, Pfügl od strani konservativcev so ugovarjali in prosili Čehe naj ustopijo. Čehi priznali so sicer, da je najbolje, ako opozicija aktivno postopa, dasi se po njihovem mnenji pri tačasni sestavi državnega zbora ničesar ne bo dalo doseči, pa sami zase so izrekli, da morajo z ozirom na svoje državno-pravne nazore ostati pri sklepu, od naroda po vsakoletnih volitvah potrjenem in — odšli so domov, vsi drugi poslanci pa v državni zbor. Moravani pa so se tačas ločili od Čehov, stopili so v akcijo in pridružili se Hohenwartovemu klubu.

Še le 1879. leto videlo je v avstrijskem državnem zboru zastopane vse dežele in narode in zopet so Slovenci sedeli zraven Čehov in o vsaki priliki pokazali, da so si zvesti zavezniki in pravi bratje. Kedar je šlo za kako česko terjatev ali željo, vselej bili so slovenski poslanci na svojem mestu. Kedar pa so Slovenci razložili v zboru svoje težnje ali stavili predloge, podpirali so jih vselej ter se odločno zanje potegovali česki bratje.

Res da Slovenci neso toliko dosegli, kakor Čehi, o tem še primere ni, pa ko bi Čehov ne bilo v zboru, bi mi Slovenci še teh malenkostij ne

bili dobili, katere je Taaffejeva vlada privolila ne toliko iz ozira na Slovence ali v spoznanji pravičnosti njihovih zahtev, ampak iz ozira na večino sploh in na Čehe posebe. Poročevalca o resolucijah zastran poslovenjenja učiteljskih in srednjih šol sta bila česka poslanca Jireček in profesor Kvičala. Gospodu Jirečku bi bili želeli malo več eneržije proti ministru Conradu, a pozabiti ne smemo, da ravno, dokler je on bil minister pod Hohenwartom, odprla se je slovenščini pot v gimnazije, kjer je potem ostala celo pod Stremayerjem. Jako temeljito poročilo o slovenskih šolskih razmerah pa je izdelal g. profesor Kvičala, v katerem je prišel do sklepa, da se naj v Ljubljani napravi čisto slovenska gimnazija, ločena od nemške.

Baš sedaj, ko Slovenci združeni s Čehi in vsemi drugimi Slovani praznujejo slovanska blagovestnika Cirila in Metodija, ni umestno razpravljati, so li Čehi dovolj krepko se potegovali za Slovence in njihove pohlevne želje in ali bi z večjim pritiskom nam ne bili lahko pomagali kake korake naprej. Kateremu narodu se bode zamerilo, ako najprej za sebe skrbi, zlasti ako je v tako težavnem položaji, kakor česki, od treh stranij obdan od Nemcev, segajoč kakor neprijetna zagvozda daleč notri v nemško telo? Iz ust českich poslancev se je dostikrat slišalo: Dajte, da si po večjem uredimo svoje razmere in utrdimo svojo pozicijo, potem so naše moči bolj proste in naša pomoč za vas Slovence bo izdatnejša.

Zdaj so Čehi glavne točke svojega programa dosegli, izimši državno-pravno stran. V novi dobi državnega zbora, v kateri se vrnejo Čehi v pomnoženem številu, smemo pričakovati, da bodo Čehi z vso odločnostjo zahtevali od vlade, da uresniči svoj program enakopravnosti vseh narodov tudi glede Slovencev. Naš slovenski narod ni tako mnogobrojen, niti v takem dobrem gmotnem položaji, niti ima tako sijajno preteklost za seboj, kakor česki. Pa vsako oslavljenje Slovencev, vsaka slovenska hiša in vsaka slovenska vas, katera se utopi v nemškem preplavljenji ali se pogubi v žrelu požrešne Italije, je tudi oslavljenje českega naroda, ker mu odvzame najzvestejše zaveznike v boji proti jednemu in istemu protivniku, čegar poslednji nameni se vsaki dan bolj kažejo.

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

(Dolge.)

XIII.

Zasledovanje Seo-kvi-ja.

Več kakor jedno uro šli so pustolovci po strmih klancih bolma, predno so prišli do kupljih podobnega vrha, pokritega s košatim jelovim drevjem. Veličastne cedre, bujne smreke in košate jelke delale so razkošen rjšan gozd divje lepote. Povsod so se videle velikanske skale, obvite z vzgledno, prekrasno preprogo raznih lazečih rastlin, in mahov. Na vrhu hriba se je polumrak, ki je vladal v soteski, zamenil s slabo svetlobo. Solnčni žarki so svobodno prodirali skozi mrežasti svod bujnih vrhov, prečudno zlatili robove svetlo-rujavega rogovca in blesteče, modrosive goljave bisernika, prepletenega z mnogimi fantastično zvitimi belimi nitmi in žilami kremenca... Ko je prišel na hrib, ustavil se je Lonhou, da se je oddahnil in določil, kam je nadalje bežal Seo-kvi. Ta naloga ni bila lahka. Z

vrha hriba vilo se je v razne soteske na kakih deset stezah, katere so se zopet delile na deset novih stezic, obrazujoč celi labirint. Več kakor jedno uro hodil je Lonhou po kupljastem hribu, zdaj šel malo po jednej, zdaj po drugej stezi, pa nikjer ni našel sledi Seo-kvi-jevega. Kakor bi se bil poslednji udril v zemljo. Neutrudljivi starešina vrnil se je k svojima tovarišema, ki sta počivala pod košato cedro. Zgubil je že bil upanje, da bi našel Seo-kvijevo sled, kar zagleda nek blesteč predmet, ki se je komaj videl iz goste trave. To bil je Seo-kvijevo nož, kateri je bil zgubil na hitrem begu. Nož je ležal pri stezi, ki je zvijajoč se peljala z vrha holma v ozko temno sotesko, ki je bila obdana z vseh stranij s temnimi gorami.

— Hajda, semkaj! zaklical je Lonhou svojima tovarišema.

— Mandžurski pes bežal je v to sotesko, zamrmral je čmrno in hitro stopal po kamnitnej stezi.

— Pod holmom naleteli so na pogaslo grmado. Lonhou je hitro stopal h grmadi in z roko potipal pepel.

— Še gorek je! rekel je vesel. Ni še dve uri tega, ko je bil tukaj! Nu, zdaj pa le previdni bodite!... Treba je planiti nanj, kadar ne bode nič

pričakoval. Vedita, da smodnika in krogelj ima dovolj in nas pobije kakor srne, ako zagleda, da se mu bližamo...

Iskatelji žen-šena tekli so dalje, če tudi s prejšnjo hitrostjo, pa vender z vso mogočo previdnostjo. Vsak trenutek so pričakovali, da zagledajo kak znak, da je begun blizu, a tacega znaka ni bilo. Ali je po tej stezi šel že kak človek? Vsa poteptana z zverinskimi sledovi vila se je v globoko, mračno sotesko. Iskatelji so morali vedno lesti čez velikanska podrtja drevesa, katerih debela so bila pokrita s fantastično preprogo iz mahú iz lišajev. Po sredi soteske tekli so majhen gorski potok, valeč bistro čisto vodo po kamnitej strugi. Šli so čez potok in prišli v skoro neprodrljivo goščavo iz leščevja, ki je bilo vse prepleteno z raznimi ovijajočimi se rastlinami. Čim dalje so šli iskatelji, tem gostejši bilo je grmovje. S težavo šli so, spodtikaje se ob veje vijajočih se rastlin. Pot so si morali delati s sekirami in noži. Ko so prešli kakih sto korakov, se je Lonhou ustavil in rekel čmrno:

— Mandžur nas je zapeljal... Todi ni šel. Po tej stezi še srna ne more dalje.

— P vsaj ni Seo-kvi vrnil se po istej stezi, po kat... žel v sotesko? opazil je Ki-se.

Kakor bi bil za nas Slovence smrten udarec, ko bi se kdaj českemu narodu zopet prigodila bitka na Beli gori, tako bi uničenje Slovencev tudi za Čeha bilo pogubno. Zato je v bistvenem interesu Čehov, da se slovenski narod ohrani vsaj v sedanjih mejah in da se nobena slovenska vas ob meji več ne pogubi. To pa je le mogoče, ako se Slovencem dado narodne učilnice in se uvede slovenski učni jezik v vse srednje šole, kamor Slovenci pošiljajo svojo deco, vzlasti še na Štajerskem in v primorskih deželah, ker je na Kranjskem že storjen prvi početak, na Koroškem pa se mora pred vsem skrbeti za narodne ljudske šole. Mariborsko učiteljske, iz katerega prihajajo učitelji za slovenske šole, mora dobiti slovenski učni jezik. In naposled imamo pravico zahtevati nekaj stolic na Graškem vseučilišči.

Od svojih českih pobratimov, s katerimi bodo v bodočih dnevih Slovenci ponovili na českih tleh v zlati stostolpni Pragi staro zgodovinsko zvezo, od Čehov pričakujemo, da bodo z vso svojo energijo in svojim izdatnim uplivom pripomagali nam Slovencem do narodne ravnopravnosti in nam tako utrdili našo narodnost, sebi pa ohranili vselej zvestega zaveznika.

Nemščina na ljudski šoli v Rojanu.

Pred par dnevi poročali smo, da je Tržaško namestništvo zaukazalo Tržaški občini, da se mora s početkom šolskega leta 1885/86 na ljudski šoli v Rojanu v tretjem razredu začeti pouk v nemščini kot obligatnem predmetu.

Dasi nam je znana vroča, rekli bi izključna ljubezen sedanje vlade nasproti nemščini, nas je vendar ta vest neljubo presenetila. Skoro še bolj pa nas je osupnila zgodovina tega ukaza, kakor jo čitamo v „Edinosti“ poslednji številki. Ta list piše namreč mej drugim:

„Kdor ne pozna natančno vseh okoliščin, tudi si ne more stvari tako lahko raztolmačiti, ali stvar je prišla čisto naravno in krivo je te stvari v prvej vrsti magistratovo postopanje v okolici in Boninov manever, zaukazan mu najbrže po magistratu, da namreč vse otroke odpravi iz slovenskega oddelka, ter jih nekako primora, da se upišejo v italijanski oddlek.“

Vse te samovoljnosti magistrata in njega agentov so prebivalce v Rojanu tako razkačile, da so večkrat protestirali, v imenu Rojančanov protestiralo je tudi društvo „Edinost“ in poslale so se tudi mnoge pritožbe vladi. Znano je, da je g. šolski nadzornik dr. Lozer večkrat zaporedoma pregledoval šolo v Rojanu, znano je, da je tudi deželni šolski nadzornik g. vitez Klodič zadeve Rojanske šole natančno preiskaval, in oba ta dva gospoda sta neki našla, da v Rojanu ni vse tako, kakor bi moralo biti.

Rojančani pa siti večnih sitnostij in večnega draženja od strani magistrata, napravili so že pred 8 meseci prošnjo na namestništvo, da se uvede v Rojansko ljudsko šolo nemški jezik, kateri naj se začne učiti na podlagi slovenskega materinega jezika že v II. ali III. razredu kot obligaten predmet, in naj se opusti rajši italijanščina.

Podpisana je bila ta prošnja blizu od 100 očetov za šolo godnih otrok in motivirana je bila tako,

da je otrokom, ki hočejo kaj več postati nego kmetje, ter prestopiti v kako srednjo šolo, potreben pač nemški, pa ne italijanski jezik, katerega se za silo, kolikor mu ga potreba, vsak otrok lahko nauči tudi zunaj šole. Materin in nemški jezik naj se uči v šoli in naj se ne kviri časa z nepotrebnim in nekoristnim poitalijančevanjem.

Mnogi okoličani namreč želé, da bi njihovi otroci šli v srednje šole, v italijanske srednje šole jih ne marajo dajati, ker svojih otrok nečejo odgojevati za Italijo, ampak za Avstrijo, v nemške srednje šole pa jih ne morejo dajati, ker v okoliškiholah se pač poučuje laščina, pa čisto nič nemščine, in ako otrok ne zna že nekoliko nemški, ne vzamejo ga v Trstu v nobeno c. kr. srednjo šolo.

Nekoliko torej mrzenje na mestni magistrat in na mestni zastop, nekoliko pa tudi praktična stran sta kriva, da so se okoličani sami potegnili za nemščino. Namen ljudske šole ni sicer, da bi se v njej jeziki učili; tudi je težko ta korak popolnem odobravati iz narodnega in pedagogičnega stališča; ali pri neznosnih razmerah v okolici ni zameriti okoličanom, ako iščejo po vseh le mogočih sredstvih, da se le ubranijo poitalijančevanju.“

Obračajmo te vrste, kakor nam drago, vender se ne znebimo nevolje in osuplosti, katero nam je vzbudila napominana zgodovina namestniškega ukaza. Da je namestništvo zaukazalo pouk nemščine na ljudski šoli v Rojanu, kjer nemškega življa ni, to bi še ne motilo toliko naše hladnokrvnosti, da pa so Rojanci za pouk v nemščini sami prosili, tega bi se pa ne bili nikdar nadejali. O vladi je namreč naša sodba že davno gotova in dobro znamo, kako jej je pri srci nemščina, o Rojancih pa smo doslej mislili, da so odločni in zavedni narodnjaki, katerih vse spletke Tržaških mestnih očetov ne bodo tako hitro spravile iz duševnega ravnotežja.

Naj se ne ugovarja, da so mestni očetje tega v prvi vrsti krivi, kajti ta ugovor je le figovo pero in taktika, da se hudič z Belcebubom izganja, še nikjer ni rodila dobrega sadu. Priznavamo, da se mora okoličanu v očigled postopanju mestnega zbora ucepiti grenkoba in mržnja do vsega, kar je italijanskega, a iz tega še ne sledi, da se mora potegovati za nemški jezik. Nemščine je povsod že preveč, nemška lulika itak že zarašča narodno pšenico, in ko bi je ne, skrbijo že nemški šulferajni in mnogoštevilni njegovi podporniki za to. Čemu torej bi še Rojanci „mavto“ nosili za nemški most do Adrije?

Preverjeni smo, da ta čin ni vzrastel na Rojancev lastnih tleh, marveč da jim je kdo tako svetoval. Kdo je pri tem svetu uplival, nečemo danes pretresovati, prav verjetno je, da so odločevali isti razlogi, po katerih se je pred par leti tako rado darno podeljevalo častno občanstvo. Ako se ne motimo in so nagibi isti, bodo tudi posledice jednake, kajti „slabo delo se maščuje.“

Visoka vlada prav nič ne bode „zamerila“ vprašanja: „Ali ne misli po tistej poti, po kateri je zdaj ukazala mestu, da uvede v ljudsko šolo v Rojanu nemški jezik, ukazati mestnemu zboru, da preskrbi potrebno, da se osnujejo one slovenske ljudske šole v mestu, za katere je prosilo društvo Edinost in 1429 očetov za šolo godnih otrok?“ — temveč déla bode to vprašanje jednostavno „ad

acta“, nemški pouk v Rojanu bode „fait accompli“, slovenske šole v Trstu pa smemo pričakovati o „sv. Nikoli“, saj smo se že tolikrat prepričali, kako blazno hiti vlada za nemščino v ogenj, dočim za slovenščino nema niti najmanjše brige.

Zares čudna je dan danes v Slovencih prikazen da se nam porajajo taki rodoljubi (?), ki se bolj navdušujejo za nemščino, nego li za jezik slovenski, ki v tujem jeziku iščejo naše rešitve in narodne ravnopravnosti in ki — možno da nevedoma — pospešujejo pogubno taktiko, katero je nedavno odkril korošk Nemec nekemu domoljubu. Rekel je blizu tako: Mi Nemci Vas sedanjih Slovencev nikakor nečemo ponemčiti. Vse naše delovanje teži le na to, da se slovenska mladina nobenega jezika do dobrega ne nauči, ne nemškega ne slovenskega, da postane mlačna, da jej ugasne ljubezen do materinščine. Iz takih otrok vzraste rod, ki bode v narodnem oziru apatičen in bodoči zarod ponemčil se bode brez vsacega napora.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. avgusta.

V ministerstvih sestavlja se že pridno budget za prihodnje leto, kateri se bode že kmalu z začetka zborovanja predložil **državnemu zboru**. Posamična ministerstva so že neki doposlala svoje proračune finančnemu ministerstvu. Sedaj jih to pretresuje. Ko bode finančno ministerstvo končalo pretresovanja, bode finančni minister predložil budget ministerskemu совету. Budget bode sestavljen po večjem po rezultatih minulega leta. — Lienbacher še vedno ne miruje. Na vse pretege si prizadeva, da bi osnoval od desnice nezavisno katoliško stranko. Če tudi celo Lichtensteinovci ne marajo za njegova načela, vendar ne jenja s svojim rovanjem. Selaj priobčil je neko pismo v časopisu „Politische Fragmente“ na Dunaji. V tem pismu trdi, da bi bila samostojna katoliška stranka najboljša poročila za notranji mir, zlasti mej narodnostmi in za blagostanje in moč naše države. Nadalje skuša grofa Taaffeja pridobiti za svoja načela. Pravi namreč, ko bi grof Taaffe, katerega lojalni avstrijski patrijotizem je brez vsake dvojbe, prav spoznal položaj, moral bi baš v osnovi take stranke videti rešitev svojo. Da bi vlada tega ne spoznala, pa ne sme nobenega motiti, kajti pravi prijatelj vlade mora se prizadevati rešiti jo, tudi proti njenej volji. Lienbacher hoče biti tedaj bolj vladen, kakor je vlada sama. Nam se dozdeva, da v tem rovanji in laskanji ministerskemu predsedniku tiči mnogo sebičnosti in častihlepnosti. Lienbacher bi že davno bil rad minister. Ker mu pa desnica ni pomogla na ministerski stol, skuša osnovati posebno katoliško stranko, katera naj bi mu pomogla v kakem odločilnem trenutku v ministerstvo. Ker pa Lienbacher vé, da Taaffe še ne bode tako hitro pal, skuša se mu prikupiti, da bi se nanj ozrl, kadar mu bode kakega tovariša manjkalo. — Državni zbor bode sklican mej 22. in 28. septembrom, kakor se piše „Politiki“ z Dunaja. Konstituiranje zbornice, adresa debata in dovoljenje najpotrebnejših predlog bode trajalo kake tri ali štiri tedne. Ker bodo delegacije le malo časa zborovale, bodo deželni zbori sklicani že sredi novembra.

Predčera bil je na **Velegradu** glavni shod slovanskih učiteljev. K temu shodu bilo je vabljenih več slovanskih učiteljev iz vseh slovanskih dežel naše države. Pred shodom bila je slovesna sveta maša, katero je opravljaj Brnski škof dr. Bauer, kateri je

Dalje v prilogi.

Lonhou se je stresel, ko je pomislil, da je to mogoče. Dušila ga je jeza. Vedel je, da Mandžurja ni več moči dohiteti, če se je res vrnil na hrib in šel po drugej stezi v nasprotno sotesko. Ali je moči človeka poiskati v tem gozdnem labirintu sredi neprordrljivega grmovja? Samo srečen slučaj bi jih mogel pripeljati na zgubljeni begunov sled. V tem je bilo pa neobhodno potreba poiskati Seo-kvi-ja in vzeti mu krajno potreben smodnik, kajti od tega je bi bila zavisna njih bodoča sreča.

— Vrniti se moramo h grmadi, rekel je hripavo Lonhou. Mandžurski pes je nas zvodil za nos! . . . Prepozno ga je zasledovati, kajti solnce se je že približalo zapadu . . .

— Jutri bomo videli, kaj je storiti, pristavil je, hitro korakajoč po obratnem potu. Hiteti moramo, sicer ne dobimo razbojnika. Do Ussuri-ja je pol meseca hoda, a divjačine nemamo s čim pobijati . . . Slabo je, jako slabo! . . . S koreni se bomo morali živeti in braniti se z noži in sekirami . . . Paganski pes! . . . zakričal je Lonhou s hripavim glasom in pretil s pestjo nepriznatemu Seo-kvi-ju.

XIV.

Za rudečim volkom.

Minula sta že dva dneva. Solnce se je že bilo skrilo za hribi in zlatilo njih košate vrhove. V gošči je bilo vedno temneje. Po stezi iz globoke soteske, kakih dvajset vrst od tega mesta, kjer smo pustili pustolovce, korakal je onemogel in strašno sestradan Seo-kvi. Oči so mu bile globoko udrte in so se nekako mrzlično svetile, kakor bi nesrečo oznanjevale. Mandžur bil je podoben blaznemu. Lasje so bili vsi zmršeni, stali so po konci zaradi mnogih stranskih predmetov, ki so se vanje zapleli: tu je bil lopuh, nekako posušeno listje, koščki vejic itd. Kakor se je videlo, Seo-kvi pretečena dva dni ni izbiral, kam se vleže spat, zvalil se je, kamor je bilo, ne da bi bil dal kaj pod glavo. Razpraskano, silno shujšano telo osupnilo je na prvi pogled. Na njem visele so nekake cunje iz modre dabi. Na izbitih, ožuljenih nogah viseli so le kosci polustrojene kože, iz katere so bile narejene opanke. Seo-kvi lezel je počasi skozi grmovje, kakor z nekako neodločnostjo. V tem mu je pa pot bil dobro znan. Oba dni ni hodil po drugej stezi, kakor po tej, katera je bila poteptana od raznih zverij. Mandžur je nizko povešal glavo. Skrbno je iskal majhnih vol-

čjih stopinj, ki so se semtrtja videle mej mnogimi družimi zverinskimi stopinjami. Včasih so prišle iz Seo-kvi-jevih ust nezvezne fraze in klici. Vidno je bilo, da ga je tlačila kaka nadležna misel. Tlačile so ga usiljajoče domišljije.

— Zopet volčji sled! godrnjal je Seo-kvi, počasi stopajoč po stezici. Tu zopet! . . . Rudeči volkovi hodijo tod . . . Jaz vem, da hodijo . . . Dve jami sem že izkopal na stezi, pa volk vender noter ne pade . . . Že tretji dan čakam! . . . Vse zastonj! . . . Prokleti vrag . . . Vselej se ogne . . . Danes zopet ni vspeha! . . . V jedno jamo je pala vidra, v drugo lisica . . . Ubil sem ja in ven vrgel . . . Samo pokritje sta spridili . . . Moral sem jami z nova zakriti z vejevjem . . . Počakati hočem do jutri, potem pa pojdem v drugo sotesko . . .

Tako sam seboj govoreč, prišel je Seo-kvi na majhno tratino in žalosten usel se k davno ugašenej grmadi. Ta kraj mu je bil dobro znan. Tu je že prenočil dvakrat in pripravljaj se je tretji in poslednjikrat.

— Jedel bi rad! zamemral je Mandžur po kratkem premišljevanji in pogledal okrog, kakor bi iskal jed.

— Zopet sem pozabil kaj ustreliti . . . Srna

tudi pred zborovanjem imel slavnostni govor. Na tem shodu se je pred vsem razgovarjalo o kulturnem pomenu delovanja slovanskih prosvetiteljev sv. Cirila in Metodija.

Če tudi že ni misliti, da bi se sklenila carinska zveza z Nemčijo, vendar jo nekateri Nemci še vedno zagovarjajo in se potegujejo zanjo. Ko so v Pešti popustili to misel, ker so se prepričali, da ni lahko izvedljiva, poprijeli so se jo Nemci na Češkem. Občni zbor zveze severnočeskkih tovarnarjev za steklo in steklene izdelke sklenil je resolucijo, da bi se sklenila taka zveza mej Avstro-Ogersko in Nemčijo. Poudarjalo se je, da sedanje carine mnogo škodujejo baš tovarnam za steklo. Zbor izvolil je odbor sedmih udov, kateri naj izdela dotične peticije, da bi kompetentne zbere in oblasti. Ta odbor misli dr. Knotzu preskrbeti potrebno gradivo, da se v državnem zboru potegne za te zahteve. Tovarnarjev pri njih sklepu pač niso vodili samo gospodarski, ampak tudi politični interesi. — Trgovska zbornica v Budějovicah izrekla se je, da se po večjem strinjanju z zahtevami Praške trgovske zbornice v zadevi avstro-ogerske banke.

Hrvatska vlada in narodna stranka bi radi, da bi se sedaj sabor takoj ne sklical, ampak le kakor po navadi. Govori se, da ga vlada misli celo razpustiti, ako se takoj skliče. Vladni krogi računajo na to, da se bode razdraženost zaradi listin v Pešto odposlanih že nekoliko polegla, predno se začne redno zasedanje saborovo, zato bi pa izredno zasedanje radi zabranili. „Narodne Novine“ trdijo, da sedaj, ko so listine v Pešti, je vse ravno, ali se sabor skliče takoj ali pa še le čez jeden mesec. Dokler so bile listine v Zagrebu, bi bilo izredno zasedanje sabora imelo kaj pomena, ker bi bilo morda zabranilo, da se ne bi bile odposlale listine.

V ogerskem pravosodnem ministerstvu pričakuje se več sprememb. Že več let je mesto državne tajnika izpraznjeno. Pravosodni minister Pauler vodil je sam ministerstvo po svoji volji. To bode sedaj drugače. Predno se snide državni zbor, imenovan bode sodec pri najvišjem sodišču, Emerih Szentgyögyi, tajnikom v pravosodnem ministerstvu. Szentgyögyi je energičen politik in dober jurist. Prevzel bode vodstvo pravosodnega ministerstva mesto bolehnega pravosodnega ministra in začel uvajati potrebne spremembe.

Kakor se iz Serajevega poročila, je vsprejeta demisijska pravoslavna metropolita **bosenskega**, Save. Njegov naslednik bode, kakor se govori, arhimandrit dr. Milas, ki je sedaj rektor pravoslavnega semenišča v Serajevu.

Vnanje države.

Shoda **avstrijskega** cesarja in **ruskega** carja v Kromeržu se udeležé tudi avstrijska cesarica in prestolonaslednik, ruska carica in prestolonaslednik, potem pa avstrijski veleposlanik v Peterburgu, grof Wolkenstein, in ruski veleposlanik na Dunaji, knez Lobanov.

V Rusiji tudi ne marajo, da bi se mej Avstrijo in Nemčijo sklenila carinska zaveza. „Birževija Vedomosti“ pravi, da bi potem nemška trgovina popolnem spodrinila rusko na Balkanu in vendar je baš Rusija toliko žrtvovala za osvobodjenje balkanskih narodov.

Navada je poslednja leta postala, da se govori, kadar se shajajo vladarji, da je evropski mir zagotovljen. Tako tudi letos. V tem pa vendar ni vse tako mirno. **Afgansko** vprašanje še ni rešeno, in se še tudi za gotovo ne ve, kako se bode rešilo. Poslednji čas so iz Azije prihajala poročila, da Angleži, Afgani in Rusi hitro utrjujejo svoje meje in pozicije. Ta kaže, da mirna rešitev še nikakor ni zagotovljena.

Kakor se iz Berolina javlja, izvršilo se bode kmalu več sprememb v **nemškem** diplomatskem obojbi. Grof Halzfeld, ki je bil dozda državni taj-

je stala skoraj zraven mene, pa sem jo pustil, godrnjal je Seo-kvi, in upiral svoje mrzlične oči v ugaslo oglje grmade. Prekleta sem lačen!... Ali hočem zopet poiskati kak korenček.

Mandžur je nehote ustal, šel v grmovje, kopal v gostej travi in vrnil se na tratino z dvema korenčkoma Marijinega cvetu.

— Da le imam vsaj kaj ugrizniti, zašepal je Seo-kvi, grizeč sladki koren.

— Zakuri sedaj grmado, Seo-kvi, in uleži se, govoril je sam seboj Mandžur. Samotarstvo ga je naučilo govoriti s sam seboj na glas izraževati svoje misli.

Čez nekaj trenutkov je na tratini zaplamltel svetli ogenj. Minulo je nekaj minut in Seo-kvi je zaspal, položivši poleg sebe nabasano puško. Poslednji čas po njegovem begu se je v Seo-kvi-ji izvršila znamenita premena. Ko je srečno ubežal presledovanju okradenih tovarišev, udal se popolnem misli, da mora najti znamenito dolino Ula-Džana. Besede Lonhou-a so se pregloboko zasadile v njegovo srce in možjane, da bi je bil mogel izrjaviti. Dolgo se je klatil od soteske do soteske, vedno iščeč priložnosti, da bi ujel živega rudečega volka. Vraže so paralizovale njegov razum. Mandžur je mislil, ako se mi posreči ujeti rudečega volka, se mu takoj izpolni vse, kar je pri-

nik v unanjem uradu pojde za veleposlanika v Pariz. Na njegovo mesto pride Bismarckov najstari sin, grof Herbert Bismarck, ki je sedaj državni podtajnik. Državnim podtajnikom bode pa imenovan grof Berchem, ki je sedaj ravnatelj družnega oddelka v unanjem uradu, poprej je pa bil generalni konzul v Pešti.

Belgijska zbornica vsprejela je nov volilen zakon. Ta daje volilno pravico vodjam duhovnih semenišč, samostanom in svobodnih šol in omejuje volilno pravo uradnikov in vojakov tako, da smejo voliti le tam, kjer so bili upisani pri poslednji letni reviziji volilnih listin. Število poslancev se bode tudi moralo pomnožiti. Po belgijski ustavi mora biti za vsakih 40.000 prebivalcev jeden poslanec. Ker se je poslednjih deset let prebivalstvo Belgije s 4 1/2 na blizu 5.785.000 pomnožilo, se bode moralo povšiti število poslancev s 138 na 144.

Komisiji **brzojavne konference** v Berlinu sta se že konstituirali. Komisija za tarife sestoji iz zastopnikov Nemčije, Avstro-Ogerske, Belgije, Danjske, Španske, Francije, Anglije, Italije, Japana, Luksenburga, Švedske in Turčije. Predsednikom voljen je zastopnik Avstrije Brunner pl. Wattenwyhl, podpredsednikom zastopnik Italije d'Amico, poročevalcem pa zastopnik Francije Fribourg. V komisijo za tehniko in obrat so bili izvoljeni zastopniki Nemčije, Belgije, Brazilije, Francije, Angleške, Rumunije, Švedske, Portugalijske, Rusije in Indije. Predsednikom braziljski zastopnik Capanema, poročevalcem pa belgijski zastopnik Delarge.

Angleška zgornja zbornica izrekla je jednoglasno zahvalo četam, katere so se udeležile vojne v Sudanu. To je predlagal ministerski predsednik Salisbury. Ta predlog je vsprejela tudi spodnja zbornica.

Dopisi.

Izpod Krima 11. avgusta. [Izv. dop.] Kakor so g. župnik želeli, izvolili smo jih častnim občanom, kar se je tako godilo: Župan pokliče trojico sosednih odbornikov, ter jim pokaže tablo z napisanim listom, rekoč, da bo stvar g. župniku veselje naredila.

Ne zmeneč se za ugovore previdnejših sosedov, stopi tihotapno v družbi nekega naprošenega svetovalca pred g. župnika izročivši mu tablo, katera je bila posebno radi tega zanimiva, ker je bil na listu občinski svetovalec od tuje roke podpisan.

Odlično pohvaljeni župan zapusti vesel, da mu je to diplomatsko delo tako gladko steklo, župnijsko hišo.

Ta čin, s katerim je župan obstoječi občinski zakon iz 1866. leta in kazenska določila o goljufiji na široko prekoračil, prišel je na dan. Občinski odborniki uložé ugovor proti nezakonitemu ukrepu županovemu pri c. kr. političnem oblastvu, od tuje roke podpisani svetovalec ovadil je pa župana c. kr. državnemu pravdnštvu kot ponarejalca njegovega podpisa.

V nekem dopisu „Slovenca“ z dne 8. avgusta je citati, da je bil g. župnik jednoglasno častnim občanom izvoljen. Tu se opomni, da je to vest Izanski Pavliha poročal.

Ali tabla še slavi župnikove zasluge poleg jednake iz Iške Vasi viseča, se ne ve, a možno je, da bode na željo sodnijske gospodske romala v belo Ljubljano.

Po vsi občini Loški se je pa začelo ugibati, kakšne so te zasluge župnikove, katere so našega

povedoval Lonhou in čudna soteska Ula-Džana bode najdena. Ta misel je pregnala vse druge misli in tlačila ga je kakor mora. Pozabil je na jed. Spal je slabo. Vznemirjevale so ga strašne sanje. Strašno se je shujšal in pošušil. V onemoglej postavi z globoko udrtimi očmi, s spičastim nosom, upalimi lici bilo je težko spoznati prejšnjega zdravega žilastega vojaškega beguna.

Požiral ga je notranji ogenj, — neizrekljivo hrepenenje po basnovitem bogastvu. Po cele ure je sanjal samo o tem, kako bi poiskal sotesko Ula-Džana in prisvojil si njene zaklade čudodejnega korena. Kakor bi prejšnjega strahu ne bilo v njem. Nehal se je bati biti sam v divji gošči napolnjeni z zvermi. Nič se ni dosti zmenil zato, da bi ga utegnile raztrgati. Vsak večer je pokojno zaspal zraven goreče grmade. Navadno je že ogenj ugasnil proti polnoči, pa Seo-kvi je še dalje spal, ne da bi se bal kaknega napada. Sreča mu je varovala življenje. Od kar se je odločil od svojih tovarišev, še ni prišel v nobeno nevarnost. Zdelo se mu je celo, kakor da ni mogoče, da bi ga napala kaka zver, kajti sam božestveni Fo varuje svojega izvoljenca Mandžurja iz mesta Girina.

(Dalje prih.)

župana k takemu postopanju navduševale. Večina sodi tako, da je ta zasluga našega gospoda največja, da je anarhiste tako pogumno zgrabil, da ni že leto dni skoro niti duha niti sluha od teh rogoviležev, tudi kaže nova hiša pred farno cerkvijo ne malo skrb župnikovo za blagor tukajšnjih ovčic, če je prav tako potrebna, da stoji že jedno leto prazna. Pa kdo zna pota naše potrebe, kmet je vesel, da se še babilonski turen ne začne graditi.

S koroške meje 6. avgusta. [Izv. dopis.] (Nemška oholost.) Po svojih kupčijskih opravilih prišel sem na Trebiž, da bi odposlal po železnici neko blago na Hrvatsko. Naslov bil je pisan slovenski: — „Gospod itd. v Jaski.“ A zadere se poštar, češ: „Wir kennen nichts windisch hier, hier ist eine deutsche Station!“ Jaz mu prigovarjam, da je njegova dolžnost vender le vsprejeti blago tudi z našim napisom. On se pa le brani, in hoče imeti nemški napis. Jaz na to: naj gre pogledat v knjige, če dobi drugačno besedo, kakor Jaska za dotični kraj. On gleda, a ne more najti ničesar družega.

Nu, naposled se je vender udal, in vsprejel blago, dasi je bilo na njem zapisano „gospod“ mesto Herr! Ta zgodbica nam kaže zopet nekaj nemške oholosti!

Želeti bi bilo, naj bi se okrožnica 33 vladik zbranih na Dunaji od 19. febr. do 2. marcija prav glasno čitala z nemških in ogerskih léč, in to posebno 5. odstavek o „narodnostnem hujskanju!“

Iz Idrije 12. avgusta. [Izv. dop.] Idrijska narodna čitalnica priredi zvečer 17. t. m. h. godu Nj. Veličastva presvetlega cesarja v c. kr. rudniškem gledališču igri „Telegram in „Francosko-pruska vojna“. Čisti dohodek namenjen je revnej šolske mladini. — Po dokončani predstavi svira c. kr. rudniška godba serenado na glavnem trgu in drugi dan se bode rojstni dan praznoval dopoldne s slovesno sv. mašo, proti večeru bode svirala c. kr. rudniška godba v parku na „Zemlji“ in o mraku priredi slavna c. kr. rudniška direkcija umeteljni ogenj in ples.

Pri tej priliki naj še omenim, da je tukaj zanimanje za „krajcarsko podružnico“ jako malo, zakaj ravno tisti, kateri bi lahko pristopili in katerim tista „dvojača“ ne bi delala sivih las, tisti se najbolj mrzlo držijo. A pohvaliti moram izvrstne rodoljube, tukajšnje uradnike, — Čehe, kateri so prvi pristopili in katere naj bi vsak Slovenec posnemal.

Iz Požege 9. avgusta. [Izv. dop.] Meseca septembra t. l. bodo vojaški manevri na Požeškem polji, katerih se bode udeležil presvetli cesar in nadvojvodi Albrecht in Viljem. Za dostojen vsprejem cesarjev delajo se obsežne priprave ne samo v mestu Požegi, ampak po vsej okolici se popravljajo ceste in snajžijo se poslopja. V samej Požegi, ki ima nekaj čez 3000 prebivalcev, nastanjenih bode 7000 vojakov in 7 vojaških godeb. Cesar z nadvojvodi pride v Požego dne 13. septembra na večer in ostane tri dni; stanovanje mu je prirejeno v županijske hiši. Tudi srbski kralj Milan misli priti pozdravit našega cesarja, a razen tega pridejo deputacije iz Bosne, srbski patrijarh, ban hrvatski itd.

Požeško polje je 3 milje široko in 6 milj dolgo in je vrlo plodno. Ker je tukaj dosti dežja bilo, vse lepo kaže, pa dočim je od Zagreba do Siska suša pokončala vso koruzo, je tukaj koruza še mlečna, a posebno dobro kažejo vinogradi in slive.

Domače stvari.

— (Konfiskacija.) Včerajšnja številka našega lista zaplenilo je c. kr. državno pravdnštvu zaradi dopisa iz Ptuja z naslovom: „Jugoslovanski klub“. Današnja številka ima dve strani priloge.

— (Vlak v Prago) odrinil je danes popoldne ob 3. uri 7 minut. Mnogo rodoljubov prišlo je na kolodvor pozdravljat potovalce iz Primorja in z Notranjskega in poslavljat se od potnikov Ljubljanskih. A za vse to ni bilo dovolj časa, kajti hkratu dalo se je znamenje za odhod in vlak odpeljal nam je mej petjem zbora „Lepa naša domovina“ potovalce proti severu. Želeč jim srečen pot, izročili smo jim najiskrenejše pozdrave bratom ob Veltavi. Z vlakom so se odpeljali razen že imenovanih: isterski deželni poslanec Slavoj Jenko, deželni poslanec Goriški Kovačič, dr. Staré iz Ljubljane, več duhovnikov in drugih rodoljubov. Mej potom pridružijo se jim na Zidanem mostu Hrvatje in potem na raznih posta-

jah še drugi sopotovalci, mej njimi tudi gimnazijski ravnatelj Bradaška. Za petje je tudi jako dobro skrbjeno, kajti odpeljali so se naslednji pevci: Razinger, Pribil, Stefančič, Pelan, Štamcar, Gregorač, Papler, Kos, Valenta, Krulec, Nolli, Paternoster, Skalč. Mej potniki Ljubljanskimi so tudi zastopniki „Sokola Ljubljanskega“. Omeniti treba, da je mej potniki tudi duhovnik „glagoljaš“ s Krka, ki še ni nikdar maše služil v latinskem jeziku.

— („Savinjski Sokol“) bode pri potovanju slovenskih romarjev v zlato Prago po deputaciji zastopan.

— (Gosp. Jan Lego) v Pragi, ki pri vsakej priliki kaže iskreno svoje zanimanje za nas, priredil bode za bivanja naših romarjev v Pragi razstavo vseh slovenskih časnikov, da se bodo severni naši bratje lahko poučili o našem delovanju na polji časnikarskem. — Isti gospod priobčil je v 6. dan t. m. v „Pokroku“ jako laskavo pisan listek „Slovenské alpy“, v katerem proslavlja lepoto naših planin ter spodbuja svoje rojake k potovanju po naših krajih.

— (Cesarja rojstni dan) praznoval se bode v 18. dan t. m. od strani vojaštva jako slovesno. Sv. maša pa zaradi velike množine sedaj v Ljubljani bivajočega vojaštva ne bode v „Zvezdi“, kakor doslej, ampak na travniku in vežbalnem prostoru pri Kolizeji. Defilovali bodo vojaki po Marije Terezije cesti. Popoldne bodo imeli častniki v gorenji kazinski dvorani slovesen obed.

— („Slova na“) današnja številka zaplenila je c. kr. deželna vlada.

— Na razstavi v Antwerpenu) bili so odlikovani iz slovenskih pokrajin trije razstavljalci. Henrik Kieffer, izdelovatelj srpov v Št. Lovrenci pri Mariboru dobil je sreberno svetinjo. Fran Szantner, čevljar v Ljubljani, in Fran Hajek, izdelovatelj snažilnega prahu v Kamaiku, dobila sta bronasti svetinji.

— (Vabilo k veliki besedi,) katero priredi slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ v soboto dne 15. avgusta t. l. v restavraciji Ljubljanske čitalnice. — Pri tej veselici sodeluje iz posebne prijaznosti gospod Ivan Meden. — Program: 1. J. Jedlička: „Slavjanska slavnostna potnica“, svira vojaška godba. — 2. Meyerbeer: Overture k operi „Der Nordstern“, svira vojaška godba. — 3. Tovačovsky: „Straža na Višehrad“, zbor. — 4. Czibulka: Angela-valček iz opere „Pfungsten in Florenz“, svira vojaška godba. — 5. Stegnar: „Slavec in pevec“, zbor s tenor in bariton-samospevom. — 6. Verdi: II. konec iz opere „La Traviata“, svira vojaška godba. — 7. Nedved: „Popotnik“, zbor s tenor-solo, solo poje gosp. Iv. Meden. — 8. Vilhar: „Živijo-polka“, svira vojaška godba. — 9. Gerbic: „Mila si mi“, čveterospev. — 10. Pavlis: Zmes iz Smetanove „Hubička“, svira vojaška godba. — 11. Volarič: „Oj z Bogom ti planinski svet“, zbor s tenor-solo, solo poje g. I. Meden. — 12. Kaulich: Kadrilja po motivih iz Suppejeve operete „Die Frau Meisterin“, svira vojaška godba. — 13. dr. Gust. Ipavec: „Na ples“, zbor. — 14. Bellini: Introdukcija iz opere „Norma“, svira vojaška godba. — 15. Strauss: „V brzem koraku“, polka litra, svira vojaška godba. — Pri tej veselici svira slavna vojaška godba baron Kuhn št. 17. — Kegljanje na dobitke. Kegljanje se prične v petek 14. t. m. zvečer ob 6. uri in traje do nedelje 16. t. m. do 10. ure zvečer. Dobitki: 1. dobitke eden napoleondor, 2. dobitke 4 gld., 3. dobitke 3 gld., 4. dobitke za največ serij 2 gld., 5. dobitke 1 gld., 6. šaljivi dobitke za največkrat 9 kegljev. Dobitki razdelé se ob 10. uri zvečer. — Serija 3 lučaje 10 kr. — Ustop za člane prost, za nečlane 30 kr. za osebo. — Začetek ob 7. uri zvečer. — K tej veselici vabi najuljudnejše odbor.

— (Občno kranjsko veteransko društvo) praznovalo bode rojstni dan presvetlega cesarja jutri v 15. dan t. m. z društveno veselico na vrtu gostilne „Pri kroni“. Svirala bode veteranska godba.

— (Godbeni klub v Kranji) poslal nam je povabilo k slavnostnemu koncertu, ki bode povodom rojstvenega dne presvetlega cesarja v 18. dan t. m. ob 8. uri zvečer na vrtu g. P. Mayerja ml. Čisti donesek namenjen je ubogim gimnazijcem na korist in spored obsega 10 prav lepih točk. Ko bi bilo vreme neugodno, bode koncert prihodnji dan. Kakor videti, skrbjeno je za vse. Namen je lojalen in dobrodelen, spored lep, prostor ugoden, sme se torej upati, da bode vspeh tudi jako dovoljen.

— (V Ajševiški zadevi) zaprtih je že 12 fantov in Komelova dekla.

— (Na Bledu) bode v 16. dan t. m. velika slavnost na jezeru v proslavo rojstnega dne presvetlega cesarja. Zjutraj ob 9. uri maša na otoku. Popoldne od 3. do 4½ ure godba v Lujizinej kopelji. Ob 4½ uri tombola v hotelu Mallnerjevem. Ob 8. uri zvečer razsvetljava jezera. Vožnja na Mline z godbo v razsvetljenih čolnih. Serenada pred Petranom. Čisti donesek tombole namenjen je fondu za olepšanje Bleda.

— (Ulomil) je neznan tat preteklo noč v Bambergovo tiskarno. Čez vrt nekaj Martinčičeve sedaj Matjan-Neuwirthove hiše prišel je do tiskarne, snel okno pri pisarni faktorja Rüttinga, siloma odprl miznico in iz iste ukrad 100 gld. bankovcev in nekaj goldinarjev drobiža. Sum leti na neko osebo, vender ni še nič dognanega.

— (C. kr. kmetijska družba kranjska) bode iz letošnje državne subvencije za zboljšanje ovčarstva nakupila nekoliko ovnov in ovac ukviškega plemena ter jih brezplačno dala takim gospodarjem, ki dokažejo v svoji prošnji, potrjeni od županstva in od cerkvenega urada, da a) že več let precejšnje število ovac redijo; b) da je njih kraj za ovčarstvo posebno ugoden, in c) da jih je volja dobljenega ovna najmanj 3 leta za pleme držati, in kolikor umno ovčarstvo dopušča tudi svojim sosedom za pleme prepuščati. Prošnje, potrjene po predsedniku dotične kmetijske podružnice imajo se najpozneje do 15. septembra t. l. pri c. kr. kmetijski družbi kranjski uložiti.

— (Iz Gaberja) pri Vipavi piše se nam v 13. dan t. m.: Pretekli ponedeljek zvečer ustrelil se je tukajšnji posestnik Lovrenc Koruza z revolverjem dvakrat v glavo in precej mrtev obležal. Raniki bil je pijančevanju močno udan in gotovo je tudi to grozno dejanje nesrečnej v pijanosti storil.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi Podmelska čitalnica v nedeljo dne 16. avgusta t. l. v spomin tisočletnice sv. Cirila in Metoda s sledečim programom: 1. Petje: „Sv. Ciril in Metod“. — Hr. Volarič. — 2. Nagovor. — 3. Petje: „Domovini“, brenčeči zbor s samospelom. — dr. Ben. Ipavic. — 4. Deklamacija. — 5. Petje: „Zvezna“. — A. Nedved. — 6. Igra: „Nemški ne znajo“. — 7. Petje: „Luni“. — 8. Šaljivi dvogovor: „Klobuček in cilinder“. — 9. Petje: „Naša zastava“, kor od Henske. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. — Posebna vabila se ne bodo razpošiljala.

— (Razpisani) sta službi obeh učiteljev na dvorazrednici na Dobrovi pri Ljubljani. Letna plača 500 gld in 450 gld. Prošnje do konca t. m.

Častitim volilcem gorenjskih kmetijskih občin!

Gospodom volilcem izrekam s tem za toliko častno zaupanje, ki so mi ga iskazali, da so me skoraj soglasno izbrali za svojega državnega poslanca, svojo najlepšo zahvalo s tem zagotovilom, da si bom vedno prizadeval njih koristi po vsej svoji moči zastopati.

Na Bledu 12. avgusta 1885.

Ernest knez Windischgrätz.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 13. avgusta. Uradni list objavlja odlikovanja, ki so se podelila razstavljalcem, ki so se udeležili izumiteljne razstave. Avstro-ogerski razstavljalci dobili so dve zlati, štiri sreberne in osem bronastih svetinj.

Peterburg 13. avgusta. „Grazdanim“ piše, da se carski dvor, sedaj bivajoč v Krasnojem Selu, v 19. dan t. m. povrne v Petrov dvorec (Peterhof).

Pariz 13. avgusta. Na Španjskem včeraj 4362 oseb za kolero zbolelo, 1644 umrlo.

Peterburg 13. avgusta. Poročila v „Temps“, da je v Odesi kolera, popolnem neresnična. Zdravstveno stanje ondu boljše nego lani.

Zagreb 12. avgusta. Uradni list javlja, da se sklicuje deželni zbor v 30. dan septembra.

Dunaj 12. avgusta. „Politische Correspondenz“ javlja: Bolgarski knez bil za svojega zadnjega bivanja na Dunaji osobno povabljen k manevrom na Českem, katerih se bode tudi udeležil. Vest, da bode pri teh manevrih prisoten tudi kralj belgijski, ni resnična.

Pariz 12. avgusta. Telegram v „Temps“ poroča: V nekem predmestju v Odesi deset oseb za

kolero zbolelo. Na angleškem parobrodu, ki je v Mers-el-Kebiru v karanteni, 4 osebe zbolele, jedna oseba umrla. — Na Španjskem včeraj 4500 ljudi za kolero zbolelo, 1700 umrlo.

Marseille 12. avgusta. Včeraj 66 ljudi za kolero zbolelo, 17 umrlo.

Simla 12. avgusta. Pri mestu Lahore napravil se bode koncem tega leta ostrog za 50.000 mož. Vlada posvetuje se o organizaciji domače vojske.

Razne vesti.

* (Iztiravanje ruskih podanikov iz Prusije) ni ostalo brez nasledkov. Iz Varšave se v tej zadevi poroča: Odgon ruskih podanikov iz pruskih pokrajin razvel je tukajšnje nemške delavce. Tako so preteklo soboto v bližnjem Zirardovu poljski tovarniški delavci na tihem sklenili, da bodo pregnali nemške delavce, katerih je v Poljske, kakor sploh v Rusiji, jako veliko. Ko je pričel delopust, začeli so se poljski delavci v gostih tolpah zbirati, da bi nagnali nemške delavce. Redarstvo, misleč, da se namerava „štrajk“ je s pomočjo vojakov napravila red in kolovodje zaprla. Še le pri zaslišavanju slednih, zvedelo je oblastvo, kaj so nameravali.

* (Dovtipen inserat.) V nekem angleškem listu bil je nedavno naslednji inserat: Mlad čvrst mož, 5 čevljev in 9 palcev visok, išče mesta kot zet pri kaki poštenu obitelji.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodca in pomanjkanju slasti do jedi, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospejujočim in želodec okrepčujočim vplivom. Cena škatelji 1 gld. Po poštenu povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekaruar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevajo vedno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3(11-6)

Poslano.

Neizogibljivo! S to besedo začenja se anonas v današnji številki, katera priporoča novo, po slavnem zdravniku dr. Pinkas-u izumljeno sredstvo, Roborantium (lase ustvarjajoča tekočina), katero je pri izpadanju las, plešeh, golobradcih in osivelih že neverjetno mnogo koristilo in doslej v svojih uspehih ni bilo še doseženo. Nečemo na dolgo in široko razkladati ter hvalisati to iznajdbo, kakor bi za služila, temveč opozarjamo p. n. čitatelje na dotično anonso in priporočamo poskusiti s tem sredstvom. Ako ne bi imelo uspeha, pripravljen je izumitelj denar brez ugovora povrniti.

Tuji:

12. avgusta.

Pri **Slonu**: Friedman z Dunaja. — Ludvig iz Celovca. — Gandolfo iz Reke. — Polak z Dunaja. — Tharimira iz Banjaluke.

Pri **Malič**: Hanusch z Dunaja. — Pojatz, Grünhut iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

7. avgusta: Anton Rot, mizarški pomočnik, 37 let, Karlovska cesta št. 5, za jetiko.

8. avgusta: Adolf Milavec, c. kr. davkarski pristav, 27 let, Salendrove ulice št. 6, za pljučno tuberkulozo.

9. avgusta: Josip Breskvar, hišnega posestnika sin, 4 mesece, Krakovske ulice št. 25, za božastjo.

10. avgusta: Fran Hengthaler, mestni blagajnik, 64 let, Dunajska cesta št. 23, se je obesil ter bode uradno pregledan. — Josip Šare, hišnega posestnika sin, 5 mesecev, Kolesijske ulice št. 6, za drisko. — Fran Pajsar, delavec, 19 let, Kolesijske ulice št. 4, za jetiko.

11. avgusta: Milavec Fran, 70 let, vodja pomočnega urada, Salendrove ulice št. 6, za mrtvoudom.

12. avgusta: Klemenčič Angela, 4 mesece, hči kramarja, Kurja vas št. 4, za bljavno grižo. — Bernard Janez, 37 let, čuvaj na železnici, Gradaške ulice št. 12, za pljučno tuberkulozo.

V deželni bolnici:

4. avgusta: Marija Koščak, gostaška hči, 5 mesecev, za otročjim krčem.

5. avgusta: Anton Klander, dninar, 37 let, za jetiko.

6. avgusta: Janez Opeka, dninar, 40 let, za jetiko.

7. avgusta: Jakob Fabijan, posestnik, 66 let, za starostjo.

Tržne cene v Ljubljani

dné 14. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 50	Špeh povojen, kgr. . .	— 66
Rež, „	5 20	Surovo maslo, „ . . .	— 82
Ječmen, „	4 37	Jajce, jedno	— 2
Oves, „	3 9	Mleko, liter	— 8
Ajda, „	4 71	Goveje meso, kgr. . .	— 64
Proso, „	5 20	Telečje „ „	— 54
Koruza, „	5 40	Svinjsko „ „	— 66
Krompir, „	3 —	Koštrunovo „ „ . . .	— 34
Leča, „	8 —	Pišanec	— 30
Grah, „	8 —	Golob „	— 17
Fižol, „	8 50	Seno, 100 kilo . . .	1 69
Maslo, kgr.	— 90	Slama, „ „	1 67
Mast, „	— 82	Drva trda, 4 □ metr. .	7 50
Špeh frišen, „	— 54	„ mehka, „ „	5 20

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. avg.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	736-14 mm. 735-30 mm. 734-76 mm.	15-8° C 25-7° C 20-6° C	sl. zah. sl. svz. brezv.	megla jas. jas.	0-00 mm.
13. avg.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	736-12 mm. 734-85 mm. 735-05 mm.	18-2° C 27-0° C 20-8° C	sl. zah. sl. svz. brezv.	jas. jas. d. jas.	11-60 mm. dežja.

Srednja temperatura 24-0° in 23-0°, za 4-2° in 3-4° nad normalom.